

אמרו. אך לפטרקין היה לב רך. "ראו אחים" אמר
"הביטו איך החיה המסכנה מגלגלת עיניים. ממש
רחמנות. חבל להרוג אותה, גם עם הבטן שלנו מברברת
קצת."

אוזניהם של שני הגדולים היו אטומות. הם כבר זמן רב
לא אכלו דבר, וחבל להפסיד הזדמנות כזו שקרתה
להם. אבל פטרקין ביקש וביקש ובסוף אמר שאם יתנו
לארנבת הקטנה האפורה ללכת חופשית, הוא ייתן להם
את שתי האגורות שלו, שירש מאבא.

ריח הכסף מצא חן בעיני האחים הגדולים והם לקחו
מפטרקין את האגורות שלו ושחררו את הארנבת.
הארנבת הקטנה האפורה הייתה מרוצה מאוד ולפני
שברחה מהם אמרה לפטרקין בקול אנוש "ראה פטרקין,
אינך צריך להפסיד בעסקה הזו. כשתזדקק לעזרה
כלשהי רק תשרוק בשתי האצבעות, הנה כך, ואשתדל
לעזור."

היא בעטה ברגלה באדמה ורצה מהמקום.
אחים של פטרקין צחקו וצחקו. איזה טיפש זה שנפרד
בקלות כזו מכספו. איזו עזרה יכולה להביא לפטרקין
הארנבת הקטנה האפורה, היו רוצים לדעת.
שלושתם המשיכו בדרך ואחרי זמן הגיעו לעיר, ושם

חי פעם איש ולו שלושה בנים. וכרגיל באגדות שניים היו
חכמים ועל השלישי, פטרקין איש לא חשב הרבה. אבא
היה עני מאוד וכשמת לא השאיר לבנים אלא שתי
אגורות כסף לכל אחד. מאחר שלא היה להם ממה
לחיות החליטו הבנים ללכת לבית המלך ולמצוא שם
עבודה.

וכך גם עשו. שלושתם הלכו ביחד ובדרך הגיעו ליער
חשוך ולא ראו הרבה לא לפנייהם ולא אחרייהם. בינתיים
נעשו רעבים וזה היה גרוע מאוד, כי לא היה להם כל
אוכל. אבל הסתכלו הנה והנה וראו פתאום ארנבת
אפורה שנתפסה במלכודת. שני האחים הגדולים היו
מרוצים מאוד. "הנה משהו למלא את הקיבות שלנו"

שהאחים סעדו בפונדק על לחם ובשר, לפטרקין לא היה מה לאכול.

"הייתי רוצה לדעת" אמר פטרקין "האם הארנבת הקטנה האפורה יכולה לעזור לי עכשיו." והוא שרק על שתי אצבעות, בדיוק כפי שהארנבת אמרה לו. ומיד הופיעה לפניו הארנבת הקטנה האפורה בעצמה. "מה נחוץ לך פטרקין?" שאלה.

"הייתי רוצה" אמר פטרקין "שיהיה לי קצת אוכל." "אין דבר פשוט מכך" ענתה הארנבת הקטנה האפורה ומיד הופיעה לפניו מפה צחורה ועליה אוכל טעים, כזה שלא היה לו בפה מעולם. אחרי האוכל פטרקין נשכב לישון, ואחרי הארוחה הדשנה לא היה לו איכפת שהוא ישן על קש ולא במיטה.

למחרת האחים יצאו לשוק ורכשו להם מעילים יפים עם כפתורי נחושת, פטרקין, אמרו, ילך בסחבות שלו, כי הוא בזבז את כספו על הארנבת.

אבל פטרקין הלך מאחורי הבית ושם שרק על שתי האצבעות ומיד הופיעה הארנבת הקטנה האפורה. "מה תרצה?" שאלה.

"הייתי רוצה בגדים" אמר פטרקין "כאלה שאוכל ללכת

האחים של פטרקין מצאו להם מקום לינה נוח בפונדק. אבל פטרקין נאלץ לישון על קש בארוזה. וגם בזמן

בלי בושה עם האחים שלי לבית המלך. "אם זה הכל שתרצה, אין בעיה" אמרה הארנבת הקטנה האפורה ומיד מונחים היו לפני פטרקין בגדים יפים, כפי שעוד לא ראה אף פעם. הכל ממשי כחול, תפור בחוטי זהב. וכשפטרקין לבש אותם, האחים לא יכלו להאמין לעיניהם.

הם הלכו מיד לבית המלך, והמלך עמד שם בחצר והאכיל עופות, כי לא הייתה לו כל תעסוקה אחרת. הם מחפשים עבודה? טוב, נראה האם יש לו עבודה בשבילים. הבכור יוכל לאכיל את החזירים והשני ידאג לפרות. ופטרקין? לזה יש בגדים יפים מדי לעבודות כאלה. שיעמוד לפני הבית ויפתח ויסגור את הדלת כשמישהו נכנס או יוצא. וכך פטרקין קיבל את העבודה הקלה ביותר, ובערב ישב ליד תנור חם, בזמן שהאחים שלו עבדו בחוץ, אחד ברפת, שני בדיר.

לא פלא שאחים של פטרקין רגזו מאוד ויום אחד באו למלך. אולי המלך לא יודע, אמרו, אבל ישנו שם, די רחוק, ענק אחד, ולו אווזה אפורה שכל יום מטילה ביצת זהב. ופטרקין אמר כבר לא פעם ולא פעמיים, שהוא יכול לקחת מהענק את האוזה, אילו רק המלך אמר לו. הדבר מצא חן בעיני המלך והוא קרא לפטרקין ופטרקין

בא. הוא פתח רחב את עיניו כששמע מה רוצה ממנו המלך. מה? הוא מעולם לא אמר שיכול לגנוב את אוזת הענק. הוא נשבע שלא אמר זאת. אבל לא עזר לו דבר. המלך רצה את האוזה ועל פטרקין היה להביא לו אותה. יש לו לכך שלושה ימים. אם יביא את האוזה, יקבל שני שקי מטבעות זהב. אם לא יביא, ילך לכלא.

הלך פטרקין וחשב "אולי הארנבת הקטנה האפורה תוכל לעזור לי בצרה הזו" והוא שם שתי אצבעות בפיו ושרק. הארנבת הקטנה האפורה באה מיד, מדלגת ומקפצת. מה הצרה שפטרקין נכנס בה עכשיו? רצתה לדעת.

ובכן, המלך רוצה שפטרקין יביא לו אווזה איזושהי מביתו של ענק כלשהו. והוא, פטרקין, לא יודע על כך ולא כלום, לא על הענק ולא על האוזה. הנה הצרה שלו. "טוב" אמרה הארנבת הקטנה האפורה "יתכן ונוכל לגבור על הצרה הזו. רק לך למלך ובקש שיתן לך זה וזה, ונראה מה ניתן לעשות."

חזר פטרקין למלך ואמר שיתכן והוא יוכל לביא את האוזה, אבל הוא צריך לכך שלוש חביות של זפת רכה, שק גרעיני דוחן וסיר שעווה טובה.

המלך ציווה לתת לו הכל שרק רצה ואז הארנבת
הקטנה האפורה לקחה על גבה את פטרקין עם שלושת
החביות של זפת, סיר שעווה ושק דוחן והתחילה לרוץ
מהר, עד שרוח שרקה באוזניו של פטרקין.
(תחשבו אולי שהיה זה משא כבד מדי בשביל הארנבת
הקטנה האפורה, אך כך כתוב באגדה, אז כנראה כך זה
גם היה, והארנבת הקטנה האפורה יכלה לשאת כל זה
על גבה.)
הם הגיעו מהר מאוד לנהר ושם קראה הארנבת הקטנה
האפורה "אחי זאב-המים! אחי זאב-המים! אנו רוצים
לעבור את הנהר הרחב הזה!"
והנה הופיע דג זאב-המים גדול, לקח על גבו את
פטרקין, את הארנבת הקטנה האפורה את שלושת
חביות הזפת, את סיר השעווה ואת שק הדוחן ושחה
אתם דרך המים עד לגדה השנייה.
(תחשבו אולי שהיה זה משא כבד מדי בשביל
זאב-המים, אך כך כתוב באגדה, אז כנראה כך זה גם
היה, וזאב-המים יכל היה לשאת כל זה על גבו.)
ואז הארנבת הקטנה האפורה המשיכה הלאה והלאה
עד שהגיעה לתל גבוה, ועל התל עמד בית גדול, שבו חי
הענק.

אזי פטרקין לקח את הזפת הרכה ומרח אותה על הדרך
לכל רוחבה ואורכה. אחר כך מרח את השעווה על
המגפיים שלו, כך שיכול היה ללכת על הזפת והמגפיים
לא נדבקו אליה. בסוף שם את שק הדוחן על כתפו ויצא
לביתו של הענק. הוא חיפש וחיפש עד שמצא את
האווזה האפורה במטבח, אך היא לא רצתה לצאת
משם. אלא שפטרקין ידע כבר איך להוציא אותה משם.
הוא התחיל לפזר את גרעיני דחן סביב, והאווזה יצאה
והתחילה לאכול את הדוחן, מהר כמה שרק יכלה.
פטרקין לא נתן לה הרבה זמן לאכול אלא תפס אותה
וברח מבית הענק.
אלא שבדרך האווזה התחילה לנפנף בכנפיה ולצעוק
"אדון! אדון! הנה אני! פטרקין תפס אותי!"
הענק יצא מהבית עם אלת ברזל גדולה ורץ אחרי
פטרקין מהר כמה שרק יכול. אך פטרקין רץ בדרך
מרוחה בזפת בקלות, כאילו מרוצפת הייתה באבנים, כי
המגפיים שלו מרוחים היו בשעווה ולא נדבקו לזפת.
והענק נדבק לזפת כמו שזבובים נדבקים לחמאה רכה,
ובקושי יכול היה להתקדם. כך הגיע פטרקין לארנבת
הקטנה האפורה והיא לקחה אותו שוב על גבה ורצה
אתו במהירות. הם הגיעו לנהר ושם היא קראה שוב

שמצלצלים בפעמון זה סעודה נהדרת מופיעה על

"אחי זאב-המים! אחי זאב-המים! אנו רוצים לעבור את
הנהר הרחב הזה!"

זאב המים בא כדי להעביר אותם לצד השני, אבל הם
הספיקו רק להתרחק קצת מהגדה כשהענק הגיע, כועס
ורותח.

"האם זה אתה, פטרקין" קרא.

"כן, זה אני" אמר פטרקין.

"ואתה גנבת את האוזה האפורה שלי?" שאל הענק.

"כן, גנבתי את האוזה האפורה שלך" ענה פטרקין.

"ומה היית עושה אילו היית במקומי?" שאל הענק.

"הייתי עושה הכל מה שרק יכולתי לעשות" אמר

פטרקין.

הענק סבב על עקבו וחזר הביתה מנענע בראשו ומדבר
אל עצמו.

וכך המלך קיבל את האוזה האפורה ופטרקין קיבל את

שקי הזהב, ושניהם היו מרוצים מאוד, דבר שקורה

לעתים רחוקות.

המלך העריך מאוד את פטרקין ובביתו נשמע כל הזמן
פטרקין כאן, פטרקין שם, עד שאחיו של פטרקין התרגזו

שוב מאוד ויום אחד הם באו שוב למלך. המלך אולי לא

יודע, אמרו, אבל לענק יש גם פעמון כסף, וכל פעם

השולחן. ועוד סיפרו שפטרקין סיפר לכולם שהוא יכול להשיג בקלות את הפעמון עבור המלך, כפי שהשיג גם את האוזה האפורה.

המלך קרא לפטרקין ופטרקין בא. הוא נשבע שלא סיפר שום דבר כזה ולא יודע על שום פעמון, אך דבר לא עזר. המלך רצה בפעמון, המלך מוכרח לקבל אותו, ועל פטרקין להשיג אותו. יש לפטרקין שלושה ימים להביא את הפעמון למלך, ואם יביא, יקבל את מחצית המלכות לשליטתו ואם לא, יורידו לו את אוזניו.

הלך פטרקין ושרק באצבעות והארנבת הקטנה האפורה הגיעה שוב אליו. "ובכן" אמרה הארנבת הקטנה האפורה "מה היא הצרה עכשיו?"

אכן צרה צרורה, כי המלך רוצה את פעמון הכסף של הענק. וזאת צרה גדולה.

"מילא" אמרה הארנבת הקטנה האפורה "ננסה. רק קח אתך קצת צמר גפן ועלה על גבי."

ושוב הם נדדו עד לנהר, ושם זאב-המים העביר אותם לצד השני, וכך הגיעו לביתו של הענק. פטרקין חיפש פה ושם עד שמצא את הפעמון, עטף את הענבל בצמר גפן, חזר ועלה על גבה של הארנבת הקטנה האפורה והם התחילו לברוח. אך נראה שבמקום אחד צמר הגפן

לא היה עבה מספיק והפעמון נתן צלצול חלש. הענק שמע זאת והתחיל לחפש את הפעמון בביתו, ואחרי שלא מצא אותו חיפש ומצא את עקבותיו של פטרקין. הוא התחיל לרוץ אחרי פטרקין והגיע לנהר בדיוק כשפטרקין והארנבת הקטנה האפורה עזבו את הגדה. "זה אתה פטרקין?" שאל הענק "כן, זה אני" ענה פטרקין. "וגנבת את פעמון הכסף שלי?" שאל הענק. "אכן גנבתי אותו" ענה פטרקין. "וגם את האוזה האפורה גנבת?" כן, פטרקין גנב גם אותה. "ומה היית עושה במקומי?" שאל הענק. "הייתי עושה הכל מה שרק יכולתי לעשות" ענה פטרקין. והענק חזר הביתה, מנענע בראשו וממלמל לעצמו. המלך היה מאוד, מאוד מרוצה כשקיבל את הפעמון ופטרקין היה עכשיו לאדם חשוב, כי הוא שלט במחצית הממלכה. ורק האחים של פטרקין לא היו מרוצים והם חיפשו דרך איך להזיק לפטרקין. הם הלכו למלך בפעם השלישית וסיפרו שוב שפטרקין התרברב. הפעם פטרקין אמר, סיפרו, שלענק חרב אור, שמאירה יותר ממאה נרות,

והוא יכול להשיג את החרב בקלות, כפי שהשיג את האוזה והפעמון. ומובן שהמלך דרש מיד שפטרקין ישיג לו את החרב, ויהי מה. אם פטרקין יביא לו אותה הוא יוכל לקבל את בתו הנסיכה היפה לאישה, אך אם תוך שלושה ימים החרב לא תהיה בידי המלך, יפשטו את עורו של פטרקין. לא הייתה לפטרקין ברירה אלא לקרוא שוב לארנבת הקטנה האפורה. "מה עכשיו?" היא שאלה. ובכן המלך רצה חרב כזו וכזו. זאת הצרה. טוב, אולי ניתן להשיג את החרב, אבל הפעם פטרקין מוכרח לשאול את אחת השמלות היפות של הנסיכה וגם את מסרק הזהב שלה. אז נראה מה אפשר לעשות. חזר פטרקין למלך וזה נתן לו את כל מה שנחוץ. ואז עלה על גבה של הארנבת הקטנה האפורה והם מיהרו לביתו של הענק. שם פטרקין לבש את שמלתה של הנסיכה וסרק את שערותיו במסרק הזהב כך שבסוף הוא נראה כמו נערה יפה ביותר. אזי הלך לביתו של הענק ודפק בדלת. הענק פתח את הדלת בעצמו, וכשראה את הבחורה

"ומה היית עושה עכשיו, אילו היית במקומי?" שאל הענק.
"הייתי שותה את הנהר עד שיתייבש, והייתי ממשיך לרדוף" אמר פטרקין.
"כן, זה מה שאעשה עכשיו" אמר הענק. והוא נשכב על

היפה פניו אורו, כאילו לא אכל בחייו אלא רק חמאה רכה.

אולי הגברת היפה תכנס ותשב קצת בביתו, אמר לפטרקין.

כן! זה בדיוק מה שרצה פטרקין. הוא נכנס והתיישב לארוחה עם הענק ואחרי שהם אכלו לשובע הענק הניח את ראשו בחיקו של פטרקין, ופטרקין סרק את שערותיו עד שהענק נרדם והתחיל לנחור ברעש כזה, שפיח עף מתוך הארובה.

אזי פטרקין קם בשקט והוריד מהקיר את חרב האור, בקצות האצבעות יצא מהבית, עלה על הארנבת הקטנה האפורה והם מיהרו הביתה.

בינתיים הענק התעורר וראה שהנערה היפה נעלמה, וכך גם החרב שלו. הוא כעס נורא! מיד התחיל לרדוף אחרי פטרקין והארנבת הקטנה האפורה והשיג אותם בדיוק כשעלו על גבו של זאב-המים בנהר והתרחקו מהחוף.

"זה אתה פטרקין?" שאל הענק.

"כן, זה אני" ענה פטרקין.

"ואתה גנבת את חרב האור שלי?" שאל שוב הענק.

כן, זה מה שעשה פטרקין.

לשאת נסיכה מאוד יפה, והענק הרשע קינא בו. לכן הפך אותו בכשפים שלו לארנבת הקטנה האפורה. עכשיו הנסיך יכול היה לחזור לארצו ולשאת את בחירת לבו לאישה. והאחים של פטרקין? תוכלו לשכוח מהם. אחד עדיין עובד ברפת ושני בדיר חזירים.

הגדה והתחיל לשתות את מי הנהר. הוא שכב ושתה, שתה ועוד שתה עד שהתמלא במי הנהר והתפוצץ ברעש גדול וזה היה סופו!
תוכלו לתאר לעצמכם כמה שמח היה המלך כשקיבל את חרב האור. הוא מיד נתן את בתו הנסיכה לפטרקין לאישה, וגם פטרקין היה שמח מכך, וכך גם הנסיכה היפה. כולם היו מרוצים, מלבד שני האחים של פטרקין שנראו חמוצים כמו לימונים לא בשלים. אבל עכשיו פטרקין היה כבר חשוב מאוד, ולא יכלו לעשות לו כלום. אבל למחרת החתונה הגיעה הארנבת הקטנה האפורה לפטרקין. "הי פטרקין" אמרה "עשיתי לך הרבה טובות, ואולי תעשה לי עכשיו אתה טובה אחת?"
"בוודאי" ענה פטרקין "כל מה שרק תרצי."
"אז קח את חרב האור ותחתוך את ראשי ואת רגלי"
אמרה הארנבת הקטנה האפורה.
"לא, לא" אמר פטרקין "איך אוכל לעשות לך דבר כזה. את ידידתי הטובה ולא אוכל להתאכזר לך כך."
אך הארנבת הקטנה האפורה ביקשה וביקשה ובסוף הוא עשה מה שביקשה, חתך בחרב את ראשה ואת רגליה. ופתאום נעמד לפניו נער צעיר, בעל שערות זהב ועיניים כחולות. זה היה נסיך מארץ שכנה, שאמור היה